

Carta do Prelado (abril 2013)

O Prelado agradece a Deus a elección do Papa Francisco, considera a resurrección de Cristo, verdade histórica e fundamento da fe, e convida a edificar o Reino de Deus na terra mediante a preocupación afectiva e efectiva polos máis necesitados.

04-04-2013

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Aínda son moi recentes os momentos de gran importancia, e dos que fomos testemuñas, na vida da Igrexa: a elección dun novo Romano Pontífice. Como sucede sempre nestes acontecementos, experimentamos a acción do Paráclito e o que afirmaba Bieito XVI ao comezar o ministerio petrino: «A Igrexa está viva; esta é a marabillosa experiencia destes días (...). A Igrexa é nova. Ela leva en si mesma o futuro do mundo e, por tanto, indica tamén a cada un de nós a vía cara ao futuro. A Igrexa está viva e nós vémolos: experimentamos a alegría que o Resucitado prometeu aos seus» [1] .

Cun gozo grande, unidos a toda a Igrexa, acollemos todas e todos na Obra a elección do Papa Francisco, que trouxo consigo un refacho de espiritualidade, de anhelos de mellora. A festividade de san Xosé, día no que o novo Romano Pontífice deu inicio solemne ao seu ministerio

de Pastor supremo da Igrexa universal, fixo especialmente tanxible que o Señor, a súa Nai Santísima e o santo Patriarca velan pola Igrexa en todo momento; que a Esposa de Cristo nunca se atopa soa entre os avatares e fluctuaciones que atopa no curso da súa existencia.

Como vive Xosé a súa vocación como custodio de María, de Xesús, da Igrexa? , preguntábase o Papa Francisco. E respondía: coa atención constante a Deus, aberto aos seus signos, dispoñible ao seu proxecto e non tanto ao propio; é o que Deus pide a David (...). Deus non desexa unha casa construída polo home, senón a fidelidade á súa palabra, ao seu designio; é Deus mesmo quen constrúe a casa, pero de pedras vivas marcadas polo seu Espírito. Xosé é "custodio" porque sabe escoitar a Deus, déixase guiar pola súa vontade, e precisamente por iso é aínda máis sensible ás

persoas que se lle confiaron, sabe como ler con realismo os acontecementos, está atento ao que lle rodea, e sabe tomar as decisións máis sensatas [2] . Como vos fixen notar antes da elección, e confirmeivos logo -segundo en todo ao noso Pai-, xa queremos ao novo Papa con inmenso agarimo sobrenatural e humano, á vez que procuramos apoiar -con abundante oración e mortificación- os primeiros pasos do seu ministerio, sempre importantes.

Onte comezou o tempo pascual. O *aleluia* cheo de xúbilo que sobe da terra ao ceo en todos os recunchos do planeta, manifesta a fe inquebrantable da Igrexa no seu Señor. Xesús, tras o seu afrentosa morte na Cruz, recibiu de Deus Pai, polo Espírito Santo, unha nova vida - unha vida plena de gloria na súa Humanidade Santísima- como confesamos os domingos nun dos

artigos do Credo: o mesmo Xesús - *perféctus homo* , home perfecto- que padeceu a morte baixo Poncio Pilato e foi sepulto, ese mesmo *resucitou ao terceiro día, segundo as Escrituras* [3] , para non morrer nunca máis e como peza da nosa resurrección futura e da vida eterna que esperamos. Digamos, pois, coa Igrexa: *en verdade é xusto e necesario, é o noso deber e salvación, glorificarte sempre, Señor, pero máis que nunca neste tempo en que Cristo, a nosa Pascua, foi inmolidado. Porque El é o Cordeiro de Deus que quitou o pecado do mundo: morrendo, destruíu a nosa morte, e resucitando, restaurou a vida* [4] .

Tratemos de profundar, coa axuda do Paráclito, neste gran misterio da fe, sobre o que se apoia -como o edificio sobre os seus cimentos- toda a vida cristiá. «O misterio da Resurrección de Cristo -ensina o *Catecismo da Igrexa católica* - é un

acontecemento real que tivo manifestacións historicamente comprobadas como o testemuña o Novo Testamento» [5] . Explicábao san Pablo aos cristiáns de Corinto. *Porque vos transmitín en primeiro lugar o mesmo que eu recibín: que Cristo morreu polos nosos pecados, segundo as Escrituras; que foi sepultado e que resucitou ao terceiro día, segundo as Escrituras; e que se apareceu a Cefas, e despois aos doce* [6] .

O carácter totalmente excepcional da resurrección de Cristo consiste en que a súa Humanidade Santísima, reunidos de novo o alma e o corpo pola virtude do Espírito Santo, foi completamente transfigurada na gloria de Deus Pai. É un feito histórico do que dan fe testemuñas plenamente cribles; pero é, ao mesmo tempo e sobre todo, obxecto fundamental da fe cristiá. O Señor, «no seu corpo resucitado, pasa do

estado de morte a outra vida máis aló do tempo e do espazo. Na Resurrección, o corpo de Xesús énchese do poder do Espírito Santo; participa da vida divina no estado da súa gloria, tanto que san Pablo pode dicir de Cristo que é o home celestial (cfr. 1 Cor 15, 35-50)» [7] .

Meditemos o que san Xosemaría escribiu nunha das súas homilías: ***Cristo vive. Xesús é o Emmanuel: Deus connosco. A súa Resurrección revélanos que Deus non abandona aos seus (...). Cristo vive na súa Igrexa. "Dígovos a verdade: conenvos que Eu me vaia; porque se Eu non me vou, o Consolador non virá a vós, pero se me vou, enviaréivolo " (Jn 16, 7). Eses eran os designios de Deus: Xesús, morrendo na Cruz, dábanos o Espírito de verdade e de Vida. Cristo permanece na súa Igrexa: nos seus sacramentos, na súa liturxia, na súa predicación,***

en toda a súa actividade. De modo especial Cristo segue presente entre nós, nesa entrega diaria da Sacra Eucaristía. Por iso a Misa é centro e raíz da vida cristiá. En toda Misa está sempre o Cristo Total, Cabeza e Corpo. Per Ipsum, et cum Ipso, et in Ipso. Porque Cristo é o Camiño, o Mediador: nel, atopámolo todo; fóra del, a nosa vida queda baleira. En Xesucristo, e instruídos por El, atrevémonos a dicir - audemus dicere - Pater noster , noso Pai. Atrevémonos a chamar Pai ao Señor dos ceos e da terra. A presenza de Xesús vivo na Hostia Santa é a garantía, a raíz e a consumación da súa presenza no mundo [8] .

Xesús resucitado é tamén Dono do mundo, Señor da historia: nada sucede sen que El queírao ou o permita en vista dos designios salvadores de Deus. San Xoan

preséntanolo na Apocalipse en toda a súa gloria: *no medio dos candelabros [vin] como un Fillo de home, vestido cunha túnica até os pés, e cinguido o peito cunha banda de ouro. A súa cabeza e os seus cabelos eran brancos como la branca, como neve, os seus ollos como unha chama de lume, os seus pés semellantes ao metal precioso cando está nun forno aceso, a súa voz como un estrondo de moitas augas. Na súa man dereita tiña sete estrelas, da súa boca saía unha espada tallante de dobre fío, e o seu rostro era como o sol cando brilla en todo o seu esplendor [9] .*

Esta soberanía do noso Señor sobre o mundo e a historia en toda a súa amplitude, esixe que os seus discípulos nos empeñemos con todas as nosas forzas na edificación do seu reino na terra. Unha tarefa que require non só amar a Deus con todo o corazón e toda a alma, senón amar con caridade afectiva e efectiva, *con*

*obras e de verdade [10] , a cada un dos nosos semellantes, de modo especial a quen se achan máis necesitados. Compréndese moi ben, por iso -escribiu san Xosemaría-, **a impaciencia, a angustia, os desexos inquietos de quen, cunha alma naturalmente cristiá (cfr. Tertuliano, Apologético , 17), non se resignan ante a inxustiza persoal e social que pode crear o corazón humano. Tantos séculos de convivencia entre os homes e, aínda, tanto odio, tanta destrución, tanto fanatismo acumulado en ollos que non queren ver e en corazóns que non queren amar [11] .***

Esta é, como sabedes, unha das preocupacións que o novo Papa manifestou desde os primeiros momentos do seu pontificado. Impulsados polo exemplo e os ensinos do noso Pai, sigamos esforzándonos por levar a caridade

de Cristo, a solicitude espiritual e material polos demais, ao ambiente no que cada un traballa; de modo persoal, pero tamén buscando e urxindo a colaboración doutras persoas que manifestan esta preocupación polos necesitados. Non esquezamos nunca que o Opus Dei naceu e reforzouse, por querer divino, entre os pobres e enfermos das barriadas extremas de Madrid; e a eles dedicouse o noso Fundador con xenerosidade e heroísmo, con gran emprego de tempo, nos primeiros anos da Obra. En 1941 escribía: ***non fai falta lembrarnos, porque estades ao vivir, que o Opus Dei naceu entre os pobres de Madrid, nos hospitais e nos barrios máis miserables: aos pobres, aos nenos e aos enfermos seguimos atendéndoos. É unha tradición que non se interromperá nunca na Obra*** [12] .

Poucos anos despois, san Xosemaría completaba este ensino con outras palabras ben claras que, a pesar do tempo transcorrido, conservan plena actualidade. ***Nestes tempos de confusión*** -escribía - , ***non se sabe o que é dereita, nin centro, nin esquerda, no político e no social. Pero se por esquerda enténdese conseguir o benestar para os pobres, para que todos poidan satisfacer o dereito a vivir cun mínimo de comodidade, a traballar, a estar ben asistidos se se pon enfermos, a distraerse, a ter fillos e poderlles educar, a ser vellos e ser atendidos, entón eu estou máis á esquerda que ninguén. Naturalmente, dentro da doutrina social da Igrexa, e sen compromisos co marxismo ou co materialismo ateo; nin coa loita de clases, anticristiana, porque nestas cousas non podemos transixir*** [13] .

Doía especialmente ao noso Fundador que o desamor e a falta de caridade cos indixentes désele ás veces tamén entre cristiáns. ***Os bens da terra, repartidos entre uns poucos; os bens da cultura, encerrados en cenáculos. E, fóra, fame de pan e de sabedoría, vidas humanas que son santas, porque veñen de Deus, tratadas como simples cousas, como números dunha estatística. Comprendo e comparto esa impaciencia, que me impulsa a mirar a Cristo, que continúa convidándonos a que poñamos en práctica ese mandamento novo do amor. Todas as situacións polas que atravesamos a nosa vida tráennos unha mensaxe divina, pídenos unha resposta de amor, de entrega aos demais [14] .***

Fillas e fillos meus, meditemos estas palabras e fagámoslas resoar nos oídos de moitas persoas, a fin de que o *mandamento novo* da caridade

brille na vida de todos e sexa -como quería Xesús- o distintivo de todos os seus discípulos [15] . Querería que profundásemos nas palabras do Evanxeo, tras a resurrección de Xesús: *gavísi sunt discipuli viso Dómino* [16] , os discípulos enchéronse de alegría ao ver ao Señor. Consideremos tamén que o Mestre nos segue sempre de preto, e temos que descubri-lo, mirarlle, nas circunstancias extraordinarias e ordinarias da vida corrente, co convencemento do que afirmaba san Xosemaría: ou o atopamos aí, ou non o atoparemos nunca. Por iso, tras o triunfo de Cristo, tras a seguridade de que conta connosco, demos un rumbo novo ao noso *gáudium cum pace*, á nosa alegría chea de paz?, ten contido sobrenatural e humano?

Ao longo deste mes, xunto ao xúbilo da Igrexa pola Pascua e por ter de novo a un sucesor de Pedro na terra, no noso caso engádense novos

motivos de gozo: especialmente os aniversarios da primeira Comunión e da Confirmación de san Xosemaría o día 23. Que boa ocasión para que pidamos ao Señor pola súa intercesión, nas próximas semanas, a luz abundante e a fortaleza do Espírito Santo, para o Papa Francisco, para a Igrexa Santa, para a humanidade! Non vos oculto que gozo percorrendo a historia do Opus Dei, a **historia das misericordias de Deus**, e pido á Trindade Santísima que vos suceda o mesmo a todas e a todos: non vivimos de recordos, senón do gozo de ver a man de Deus no percorrido da Obra, na vida de san Xosemaría.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de abril de 2013.

[1] Bieito XVI, Homilía na Misa de comezo do ministerio petrino, 24-IV-2005.

[2] Papa Francisco, Homilía na Misa de comezo do ministerio petrino, 19-III-2013.

[3] Misal Romano, Símbolo niceno-constantinopolitano.

[4] Misal Romano, Prefacio I de Pascua.

[5] *Catecismo da Igrexa católica*, n. 639.

[6] 1 *Cor* 15, 3-5.

[7] *Catecismo da Igrexa católica*, n. 646.

[8] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 102.

[9] *Ap* 1, 13-16.

[10] 1 *Jn* 3, 18.

[11] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 111.

[12] San Xosemaría, *Instrucción* , 8-XII-1941, n. 57.

[13] San Xosemaría, *Instrucción* , maio-1935/14-IX-1950, nota 146.

[14] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 111.

[15] Cfr. *Jn* 13, 34-35.

[16] *Jn* 20, 20.

.....